

на овчаря не можалъ да свали, даже овчарѣтъ по-добрѣ се увилъ. Слънцето най-послѣ рекло: „Вие направихте вашия опитъ. сега и азъ на свой редъ ще направя своя“. Усмивало се слънцето благо и весело, изпратило то всичката своя любовъ, започналъ овчарѣтъ малко по малко да се стоплюва, докато се силно сгорещилъ, и свалилъ кожуха си.

Проповѣдватъ се два вида учения на студа и на вѣтъра; но сега остава учението на любовта — то ще свали кожуха. Нѣкои ще попитатъ: „Ти какво мислишъ?“ — Погледни ме въ очитѣ — ще видишъ какво мисля. Като ви срѣщна, не питамъ, какво мислите, азъ знаая какво мислите — мислите за нѣкоя къща 2-3 етажъ, съ повече мебелирни стаи, мислите да се ожените, да имате дѣца и т. н. Срѣщамъ нѣкой ученъ; какви мисли виждамъ у него? Прави изслѣдвания. Срѣщамъ нѣкого, който мисли да краде. Всичко, що мисли, е изписано на лицето му. Господъ е отворилъ вече книгата, и всичко ясно се вижда. Ако Христосъ рѣши да съд-свѣта, веднага ще издаде присѣдата; ще каже: „Споредъ еди-кой-си членъ отъ Божия Законъ, за това и това, което сте направили, тази ви е заслугата“. Но друга е сега мисията на Христа: Той призовава човѣчеството на трѣзвенъ животъ. Не трѣбва да мислимъ, че сме много свети — това искамъ да кажа. Светията трѣбва да бѣде отличенъ човѣкъ, да знае да слугува, за да има здраво тѣло, здравъ мозъкъ, да има здравъ крака, рѣще, мускули, да нѣма нищо въ рѣцѣтъ си, т. е. да не е богатъ, да не е и сиромашъ, обаче, да бѣде въ положението на Толстоя — да раздава, да помага на бѣдни. Такъвъ е истинскиятъ светия. На Небето Господъ